

Ron Tolido

Verrijkt

Sinds Jan Mulder er reclame voor maakt, gaat het pas echt goed met De Kracht Van De Postbank (*Grrrrrr*). Ik moet tenminste toegeven dat ik het een niet kinderachtige zet vind om via MSN messenger voortdurend up-to-date te kunnen zijn met je banksaldo. Hoewel ik op dit moment nog niet op de hoogte ben van de details, neem ik aan dat de communicatie via een virtuele *chat buddy* gaat plaatsvinden. Je hebt in je MSN buddylijst dan een denkbeeldige vriend met de naam 'Jan Mulder' staan. Ik geef maar een willekeurig voorbeeld. Mag ook 'Xander De Buisonjé' zijn. Op het moment dat er een mutatie plaats vindt, krijg je een berichtje met de getallen achter de uitgevoerde transactie. En het nieuwe saldo natuurlijk. Mocht je vergeten zijn wat je saldo ook alweer is, dan stuur je gewoon een bericht naar je postbankbuddy: "Yo, hoest? ". Gelijk een automatisch gegenereerd antwoord op je scherm. Het is duidelijk dat deze nieuwe dienst op MSN-hangjongeren is gericht. Dus *juicy* taalgebruik is geboden: "*Shitdan man, je staat vet rood!*" of "*je heb nog maar 45 euro, egwel!*".

Evengoed geven de IT-strategen van de Postbank ons een fraai doorkijkje naar de toekomst van applicaties: kleine, bijna onopvallende stukjes dialoog die een naadloos onderdeel uitmaken van de flow van activiteiten. *Portals* geven al een eerste idee van zo'n richting: je hebt letterlijk een scherm voor je met acties die je kunt uitvoeren en de bijbehorende *portlets* rangschik je naar eigen inzicht. Nog een stap verder en je krijgt alleen de services te zien die op een bepaald moment, in een bepaalde rol van belang zijn. Applicaties worden daarmee gevoelig voor hun omgeving en passen zich als een kameleon aan. Uiteindelijk gebruik je de computer vooral als een middel om te communiceren met anderen. Via e-mail bijvoorbeeld, of via een Word-document dat je is opgestuurd. Maar ook via je IP-telefoon of *instant messaging*. Als je ergens middenin die communicatie bijbehorende informatie nodig hebt – of je wilt een transactie uitvoeren – duikt een klein stukje software op dat je met precies die ene activiteit helpt. Daarna kun je weer door met waar je mee bezig was.

Het beeld van de klassieke applicatie als een ondoordringbaar kluwen van menu's en dialogen zal zo steeds meer gaan vervagen. En dat is een teken van de tijd. Kijk maar naar

Philips: dat stuurde zijn topmanagement een weekendje naar huis met de eigen wasautomaten en DVD-spelers. *Ga eens lekker mee spelen, mannen!* Half huilend en diep gefrustreerd kwamen de proefkonijnen maandag weer terug, de ruggengraat gebroken door alle opties, instellingen en keuzemogelijkheden. De nieuwe bedrijfslogan *Sense and Simplicity* was het uiteindelijke resultaat. En daarmee geeft onze vaderlandse trots ook aan de IT-wereld een duidelijk signaal: maak simpele toepassingen die bijna vloeiend opgaan in hun omgeving. En vergeet die toeters en bellen.

Nu maar hopen dat we luisteren.

Afgaande op de hysterische belangstelling voor *Rich Internet Applications*, moeten we vooralsnog het ergste vrezen. Zijn we net met de opkomst van de *browser* gewend geraakt aan Spartaanse, maar wel uniform ogende toepassingen, of de industrie verzint weer een manier om daaromheen te werken. Voorop loopt *Macromedia*. Die zijn verantwoordelijk voor Flash. Oorspronkelijk bedoeld als een bescheiden technologie om stripfiguurtjes over je scherm te laten dartelen, heeft het product zich ontwikkeld tot een ware plaag waarmee irritante, vaak onbegrijpelijke websites kunnen worden geproduceerd. Dat gebeurt bovendien door een populatie die grotendeels bestaat uit geflipte beeldende kunstenaars, binnenhuisarchitecten en didgeridoo-bespeelers. Een interessante groep, die echter slechts een symbolische aanleg heeft voor het begrijpen van lachwekkende ambachten als software engineering en databaseontwerp. Ze zullen zich en masse storten op nieuwe producten als *Flex*. Daarmee kunnen ze niet te onderhouden toepassingen creëren met zelfverzonnen gebruikersinterfaces waaraan alle applicatieloga is opgehangen. Lekker terug naar het pionieren van die geruststellende jaren '80.

Zelf hebben voorstanders het over het *Verrijken van de Internetervaring*. Ik voel me meer als een gans die gedwongen wordt gevoed via een trechter. Op het erf wordt met toeters en bellen gerammeld.